

GHEORGHE SINESCU

*Sunt recunoscător Celui – de – Sus
pentru că m-a binecuvântat să scriu această
carte, dovedind o dată în plus că spiritul
românesc este treaz, viu și inegalabil.*

GHEORGHE SINESCU

**SCRIERI MEMORABILE DIN CRAIOVA,
“CETATEA BĂNIEI”**

Editura Universitaria
Craiova, 2020

Copyright © 2020 Editura Universitaria
Toate drepturile sunt rezervate Editurii Universitaria

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SINESCU, GHEORGHE

Scriseri memorabile din Craiova, "Cetatea Băniei" / Gheorghe

Sinescu. - Craiova: Universitaria, 2020

ISBN 978-606-14-1607-3

821.135.1

© 2020 by Editura Universitaria

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețelele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

CUVÂNT ÎNAINTE

Stimate cititorule,

Viața mea de până acum a fost de-a dreptul interesantă. Dintotdeauna m-am considerat un luptător cu o erudiție fabuloasă pentru restaurarea criteriilor estetice în societatea românească.

Multe dintre trăirile mele personale au fost teaurizate sub forma unor nuclee narative, considerându-mă un căutător al refugiului abisal în scriitură. Dispunând de o mentalitate aparte în „atemporalul spațiu mioritic” mi-am dorit cu ardoare și în acest fel să fiu folositor semenilor mei, transpunând licărul privirii în demersuri editoriale încredințate tiparului.

Uneori, o experiență inedită mi-a slujit ca temă inițială, imaginându-mi un proces ideatic riguros și cu o serie de întâmplări turnate și ilustrate în jurul „sâmburelui de adevăr”, atunci când am simțit că prilejul este ideal.

Barbara Tuchman afirma cândva că: „adevărații cărăuși ai civilizației sunt... cărțile. Fără acestea istoria e mută, literatura nu are glas, știința e paralizată iar gândirea și meditația suspendate”.

Așa că am apelat la condeiul meu magic pentru a le induce iubitorilor de carte o stare particulară de vis și reverie. Dar și o drumeție fascinantă în lumea artelor. Poate că este vorba de o satisfacție nuanțată și romantică a împlinirii predestinate.

Teologii veritabili cunosc scrierile pline de semnificații ale Sfântului Marcu Ascetul. Ce frumos consemna acesta că... „uriașii careucid sufletul sunt uitarea, neștiința și lenea”.

Frazele pe care le-am așternut pe hârtie sunt un izvor de stări, trăiri și mărturisiri constructive, dorind să îmbogățesc ficțiunea cititorilor.

Am întâlnit în viață oameni de vază, plămădiți pe bună dreptate dintr-o singură bucată dar și niște ghemuri de elemente contradictorii care îmi stârneau procese de gândire și impresii particulare. Anii necruțători se prefiră cu repeziciune prin fața ochilor

noștri și de aceea consider că destăinuirea la momentul oportun în fața iubitorilor de carte constituie o modalitate de a-mi descărca sufletul de acele idei care mă urmăresc cu obstinație.

Posibil să fiu lipsit de simț pedagogic și nu m-ar tulbura din cale-afară să descopăr că judecata mea și chemarea spre lumea literelor se deosebesc de opiniile majorității. Ideile ticluite au fost înzestrate cu un simț unic, cu un reflex al extazului și cu o fervoare particulară. Există posibilitatea ca toate acestea să fie apreciate de generațiile viitoare. Acest fapt mă va salva și pe mine din anonimul social și destinal, redându-mi demnitatea zdruncinată de vicisitudinile vremurilor trăite și mai ales oferindu-mi o încredere neclintită în posibilitățile mele intelectuale dar și ideologia tipică și distinctă de care dispun. Convingerea mea adâncă este că mânuirea penelului necesită un anumit coeficient de inteligență, perseverență, o răbdare ieșită din comun, un talent nativ, iscusință dar și un echilibru lăuntric.

În orice domeniu premiza excelenței este reprezentată de focalizarea energiei mentale spre un scop precis, făcând uz de flash-back-uri, de fraze cu efect și chiar de artificii livrești, menite să aducă în conștiința cititorului idei și teme de circulație restrânsă.

Consider că omul este măsura lucrurilor sale iar destinul său emblematic se află în conexiune cu resortul subiectiv.

Mulțumesc Editurii Universitaria, care prin directorul său Sorin Tudor mi-a acceptat acest titlu edificator și în egală măsură doamnei Tina Popescu, redactor, pentru profesionalismul său în tehnoredactarea acestei cărți de suflet.

PREFAȚĂ

Doctorul Gheorghe Sinescu a văzut lumina zilei la 19 februarie 1969, în municipiul Craiova, jud. Dolj. Aici și-a început studiile primare, frecventând apoi cursurile liceului de matematică-fizică „Nicolae Bălcescu”, actualul „Carol I” din localitate, absolvindu-l în anul 1987.

S-a remarcat încă din copilărie prin aptitudini și apetență pentru literatură, limbi străine, artă, filozofie dar și prin înclinații artistice spre acordeon și pian. Este un om modest, așa cum îi stă bine unui autentic creator. În anii 1990-1996 a urmat și absolvit cursurile Facultății de Medicină din Craiova.

Între anii 2003-2015 a lucrat ca medic urgentist pe ambulanțe, în București. În anul 2015 a devenit medic primar și în prezent activează ca medic la Căminul pentru Persoane Vârstnice din Craiova.

Are încercări de literatură de la vârsta de 10 ani, hrănite de-alungul timpului prin frecventarea sălilor de spectacol și de concerte și cu lecturi din poezii și scriitorii clasici și contemporani. Autorul se consideră un căutător al „refugiului abisal în scriitură”, convins fiind că mânăuirea penelului necesită perseverență, o răbdare nemăsurată, un talent nativ, iscusință, dar și un echilibru lăuntric”.

Cărțile sale au acțiunea concepută în jurul unui sâmbure de adevăr. Reușește cu măiestrie să transmită cititorilor lecții vitale de supraviețuire, într-o lume imprevizibilă și tumultuoasă. Sunt astfel, prezentate fapte de umanitate și sacrificiu eroic, îmbinându-se medicina adevărată curativă și preventivă cu investigația, drama, aventura, iubirea etc. În romanul „Scrieri memorabile din Craiova Cetatea Băniei” medicul Gheorghe Sinescu se remarcă printr-un stil narativ clar, concis, plăcut. Prin cunoștințele pe care le posedă, ne face să afirmăm că este o apariție inedită și necesară în peisajul literar românesc, o speranță a culturii române, un modelator de ființe umane, ghidându-și munca după principiul „Primum non nocere”, adică „În primul rând să nu faci rău”.

Profesor G. Sinescu, Sântana, Arad

CAPITOLUL I

A fost odată, ca niciodată, un om ca oricare altul, care într-un peisaj autumnal de legendă s-a hotărât să prefigureze o scriere inedită. Cele mai dificile s-au dovedit a fi cuvintele începutului, adică ale stabilirii suportului narativ. Orice dirijor are în privința diapazonului un real ajutor de nădejde, însă eu nu m-am putut bucura atunci de astfel de avantaje statutare. Frazele așternute cu mîgală pe coala de hîrtie ar fi cu siguranță o carte de vizită a întregului. Logica pe care mi-am impus-o trebuie să facă textul ușor de descifrat iar bunul simț trebuie fără doar și poate să se cuibărească în fiecare cuvânt, astfel încât să nu dau impresia că sunt dominări de stări și impulsuri de moment.

Cu un aer dezinvolt încerc să mențin trează ideea de cultură și mai ales interesul pe care îl merită în mod tacit. Este deja prefigurată schema mentală iar instrumentele teoretice se strecoară în gând mai repede decât percepția definită prin libera exprimare. Radical a modificat lumea de azi noțiunea de acces cultural nelimitat, departe de dogme impuse în mod realist.

Tinerețea mi-am petrecut-o în acele două epoci distincte: pre și postdecembriste. De câteva ori am fost zguduit emoțional de întâmplări neașteptate, menite să formeze efigia românului comun de bun renume, reprezentant cu cinste al blazonului multisecular. Pasionat de poezie în general, m-a străfulgerat ideea năstrușnică să aștern pe hîrtie propoziții simple sau mai complexe, ca porniri de manifestare între barierele epice ale contextului contemporan, într-o lume de sine stătătoare, presărată cu personaje ale istoriei, avide mereu de orice oază de cultură ivită pe neașteptate.

Proiectul început se va impune cu siguranță prin odiseea remarcabilă a banalelor personaje creionate simbolic într-o modalitate mai mult sau mai puțin „literară”, cu ajutorul artei cuvîntului, ca un veritabil scenariu narativ al minții. Ca o pesoană mimetică prinsă în

vria schimbărilor petrecute ceas de ceas în țară și în lume, mi-am pus întrebarea care ipotetic mi-ar fi elucidat curiozitatea de a mă retrage tacit într-un univers imperturbabil sau de a mă exterioriza în această modalitate imediată. Schimbările pe care le aduce timpul au la bază perspectiva unui film ce prezintă global evenimentele trăite, ca un ansamblu de situații imprevizibile și oameni diferiți, cu toții fiind entități individuale aflate într-o nesfârșită dinamică a spațiului.

Dintr-o oarecare perspectivă, inițiativa mea de perpetuu adolescent cu veritabile crize sentimentale la activ s-ar lega instinctiv de evoluția umană, dincolo de ideologii declarate, ca un pas înainte într-o societate de tip corporatist care se respectă.

Când ceasul vieții ticăie necruțător detest să fiu măcinat de vreo amintire sumbră generată de amprente în subconștient, considerând că puterea cuvântului ales atrage după sine momentul prielnic și îndreptățit să învingă plictiseala, diseminând cu o viteză incredibilă trecutul pus pe tavă. Toți gânditorii au propriul lor sistem de valori, au înzestrări native și atuuri ascunse ce îi diferențiază de ceilalți. Mi-aș dori ca pe plaiurile mioritice să existe cât mai mulți iubitori de literatură, de artă și de frumos, acolo unde cultura este prioritate națională cu rol de patrimoniu imobil, cu multiple și variate arii de interes și cu o permanentă nevoie de a accede la nivele tot mai înalte de cunoaștere.

N-aș accepta ideea că viitorul sectorului cultural s-ar prefigura nesigur, incert, inexplicabil departe de esență.

Cu toții dispunem de suficientă imaginație și informație cât să așternem pe colile imaculate de hârtie scenarii dinamice cu reguli spontane, rod al viziunilor individuale native.

Importantă este chimia care se emană în clipele descifrării tainelor slovelor, invitându-l pe descoperitor să emită judecăți, să capteze o lume fascinantă și pe alocuri contradictorie, cu disponibilități către insolit. Scopul narațiunilor mele va fi bogat în

sensuri și repere stratificate, cu tușe de suprarealism dezlănțuit grație rutinelor îndelung exersate.

Orice text ajunge până la urmă la corectitudinea răsunătoare, relevantă, atinsă de un farmec ilar, balansând constant între lumină și întuneric, între cenzură și libertate de exprimare nelimitată. Sigur că îmi place să respir și eu, cu un ton îngăduitor, în spațiul exclusivist literar, în Pantheonul literelor vii românești. Nu oricum, ci punând temelia unei povești coerente trăită în globul virtual cu intensitate maximă. Nu întâmplător Marcus Tullius Cicero ar fi consemnat cândva că „instruirea minții este la fel de necesară ca hrana pentru corp”. Departe de reproșuri mai mult sau mai puțin îndreptățite, portretele personajelor vor apărea luminate din interior, relevând situații și paradigme inconfundabile mereu actuale, fără aberații sau excentricități exprimate în vreun mod grobian. În turul de forță abordat infuzia echilibrată de imagini nu va îngreuna cascada stilistică iar teritoriul scos la lumină va dezvălui într-o elevată modalitate acele lumi neașteptate sedimentate în întunecimi temporale cenușii. Nutresc speranța că melodia frazei din compoziția acestei invenții epice să hipnotizeze stilistic, fără pauze de gândire și să se remarce pe alocuri, independent de conținut. Universul subiectului pus pe tapet a luat ființă treptat, cu ascunse ecouri în planuri superioare, dispuse ca niște experiențe fără sfârșit.

Câteodată mă simt plin de idei, demontând prejudecăți, mobilizat fiind doar de pasiunea călătoriei, de prilejul schimbării vorbelor cu alți semeni, de contemplare a romanelor cu deschidere spre istorie și latura socială, apte să reverbereze simbolic. Dacă îmi amintesc bine cândva, undeva, pe bravul războinic Ulise îl energiza neastâmpărul călătoriei. Și pe mine m-ar încânta în mod deosebit să cunosc mirifice târâmurii încărcate de legende și de istorie. Pe orice povestitor îl încercă neliniștea reînnoirii, a căutării și a reconsiderării la cârma activității literare. Ambiția, onestitatea și curajul care mă

caracterizează vor fi transpuse în talent și mai ales în vocație, ca un excelent ferment literar, cu puls unic, infailibil și inconfundabil, fără derapaje lingvistice. Sunt zile în care mă simt plin de energie, apt de gesturi culturale exemplare și pilduitoare. Aliații mei cei mai buni în acele momente sunt discernământul, intuiția și asumarea oricărei responsabilități cu maximă seriozitate. Din păcate au existat însă și zile când simțeam nevoia să privesc în gol, cufundându-mă într-o liniște abisală. Sfântul Grigorie cel Mare consemna cândva în trecut că „dacă splendida cetate a sufletului nu are zidul tăcerii, rămâne descoperită săgeților dușmanilor”.

În viață mi-a plăcut să mă las ghidat de intuiție, cum numai eu știam, căutând să îmi exprim într-o manieră aparte propria creativitate, conformă cu tipologia jungiană. Nu este deloc ușor să îți așterni gândurile pe hârtie. Persoanele măcinate de curiozitate își vor aținti privirea către acestea, măsurându-ți cu abilitate fiecare cuvânt, fiecare punct de vedere exprimat. În astfel de situații trebuie să fii cât se poate de prudent pentru că din umbră discordia îmi poate crea serioase neplăceri, cu consecințe de neimaginat pe termen lung. Atunci, sfaturile și remarcile apropiaților și confidenților cu minți mai mult sau mai puțin strălucite, ar trebui ipotetic să fie de mare folos. În funcție de prestația scriitoricească se conturează o imagine publică și un statut social aparte în rândul contemporanilor. De multe ori, imboldul interior mă ajută să descopăr în mine însumi puterea de a căuta răspunsuri și de a chibzui cu răbdare și intuiție la soluțiile vârtejurilor vieții. Nu este bine însă când entuziasmul cu care am fost înzestrați pe alelele cromozomiale îl ascundem în spatele unei măști critice și circumspecte, în speranța că vom reține cumva atenția semenilor.

Ce mult mi-ar plăcea să stăpânesc cu timpul arta scrisului, a narațiunii de fond, a vorbitului în public cu versatilitate și seninătate, exprimând opinii pertinente, dezbătând diverse subiecte, mai mult sau mai puțin adecvate contextului actual. Ideile scânteietoare din minte

nu trebuie lăuate să se stingă pentru că dacă acestea dispar..., viața nu rămâne a fi decât o pasăre speriată cu aripi multicolore frânte, care nu mai poate zbura în veci. Rolul fiecărui dintre noi în cadrul societății este de a transmite celorlalți pozitivism și optimism, în orice situație, de a da frâu liber pasiunii debordante, comentariile filozofice pertinente, constructive și mobilizatoare.

Afișarea zâmbetului pe chip menține o postură abordabilă, carismatică, deschisă spre sociabilitate. Aceasta pentru că siguranța de sine pleacă din interior. Pe bună dreptate carisma este o abilitate dobândită. Aceea de a ne face respectați, admirați și comentați în diverse cercuri, mai mult sau mai puțin elitiste.

Unii au carisma în sânge, alții o dobândesc mai ușor sau mai greu, o dată cu trecerea timpului, exact ca nisipul în clepsidra existenței. Omul carismatic în viziunea mea este o ființă peste măsură de convingătoare, expresivă, extrovertită, dispunând cu mare ușurință de capacitatea stranie de a-și impresiona apropiații.

Nu degeaba se spune că omul carismatic poate fi asemănat cu un adevărat artist, constituind un model de lider inspirațional. Vorbitorul în public trebuie să-i susțină energetic pe cei din jurul său, să manifeste o noblețe ieșită din comun, altruism, generozitate, iertare și compasiune, conform esenței zodiei sale. Este esențial să se dedice trup și suflet rezolvării problemelor celorlalți, ca niște adevărați mentori.

Prudența trebuie să fie la ordinea zilei pentru că în fapt cuvântul scris sau vorbit este o flacăra iar aceasta poate aprinde tot codrul dacă nu este stăpânită.

Dăruind gratuit celorlalți câte un zâmbet vei reuși întotdeauna să-ți conserve mult dorita postură, abordabilă, deschisă și... carismatică. În fond și la urma urmei siguranța de sine izvorăște din interior. Carisma este pe bună dreptate o abilitate cu care te naști sau pe care o dobândești o dată cu trecerea timpului.

Fericitul carismatic este acea persoană convingătoare, expresivă, extrovertită. Nu degeaba se spune că omul carismatic poate fi asemănat cu un adevărat artist, fiind un model de lider inspirațional. Pentru a fi carismatic trebuie să ai o oarecare influență asupra contemporanilor ce te privesc. Prestigiul joacă și el un rol important. Mai sunt necesare farmecul personal, un car de cunoștințe în multe domenii și o aură aparte. Orice om este o ființă socială, emoțională, orientată spre stabilirea de noi relații cu semeni din toate categoriile sociale. A fi carismatic semnifică a-ți creiona o potecă îngustă către succesul mult râvnit în viața profesională dar și personală.

Ar exista desigur și un ingenu tabel periodic al carismei iar totalitatea elementelor constitutive ar putea fi de fapt acele aptitudini care se întrepătrund pentru atingerea succesului prefigurată.

Acesta nu poate fi materializat decât prin zâmbete și seninătatea chipului. Când șansa pare să-ți surâdă este momentul oportun pentru exersarea carismei altfel dispare cu timpul. Aș face o comparație cu pierderea trenului din gară.

Ca adept al teoriei evoluției, cunosc faptul că vei obține de la ceilalți dacă vei da din tine tot ceea ce poți. Ben Stein spunea că: „pasul indispensabil pentru a obține lucrurile pe care ți le dorești în viață este: hotărăște-te ce vrei”. Trebuie să ni se dezvolte astfel un sens și un țel mai înalt, amplificându-ne încrederea în sine. Oare elaborarea minuțioasă a planului unei cărți nu se apropie de o experiență sisifică?

Poate că dacă nu aș duce la bun sfârșit ceea ce mi-am propus, întregul meu univers interior s-ar năru cumva. Mi-aș simți periclitată soliditatea posturii educaționale.

Natura firii mele nu ar fi recuperată din context. Am trăit și am vibrat emoțional pe acest tărâm daco-roman de poveste. Unii îl numesc „Grădina Maicii Domnului”.

Mi-am sacrificat cei mai frumoși ani în numele unor idealuri și interese comunitare ca umanist intelectual și cetățean altruist al acestor meleaguri.

Dispun de un spirit ludic și destins, avid de stări unice de meditație transcendențială. Detest să mă complac într-un creator ridicat de eminențe cenușii la rangul de valoare națională, adoptând de fiecare dată o strategie personală instinctuală.

Nu râvnesc după recunoaștere publică, prestigiu sau elogii răsunătoare, generatoare de frustrări în masă. Judecând după propria conștiință sunt apărător al unor principii și resorturile mele interioare m-au determinat să iau atitudine în felul meu, ca reprezentant al interesului public, ancorat în realul social contemporan care încântă sau dezgustă retina. Nimic nu-mi place mai mult în timpul liber decât să pun cap la cap cuvinte noi în scopul dezvăluirii consistenței narațiunii prin intermediul acelor conexiuni neuronale introspective ce reflectă de fapt propria reprezentare despre lumea înconjurătoare în timp, folosind doar... fler nativ și intuiție.

Nu am absolut nici un dubiu că scenariul prefigurat aparține acelei tangibile origini, ca o veritabilă supapă la agresivitatea și nervozitatea generate de diverse nedeptăți existențiale

Prin scris capătă contur comoditatea convingerilor personale, mizând pe o livrare a textului ușor de descifrat, cu abordare mai puțin școlastică, exact ca un demers teoretic, de-a dreptul captivant, pe alocuri chiar select, primordial. Folosind o sintagmă proprie, de-ar fi să descriu viața lapidar, aș consemna că e un lung șir de emoții trăite până la expansiune în urma hărăzirii sorții. Puteam rămâne în câmpul vizual al cunoșcărilor un simplu visător egoist, aspirând către maturitatea scriiturii și înțelepciunea unei vieți trăite „în forță”, spre matca autenticității, prin secvențe evocatoare, sub un orizont stilistic pertinent, fără certitudini. În general, starea de spirit depinde doar de inițiativele, de strategiile și deciziile abordate de esențialul

înmagazinat în memoria de lungă durată. Mi-ar plăcea mult ca textul expus publicului să fie considerat expresiv și conotațiile ingenioase, fără stereotipuri sau mize ascunse, clar ca lumina zilei, topind cu nonșalanță prejudecățile. Și atunci când lucrurile se urnesc greu, lent, anevoios, există posibilitatea de a te privi pe tine însuși în oglindă, cu un aer straniu și cu accente care cad mai mult pe partea pragmatică obsesivă, individualistă, tranșată prin prisma propriei perspective. De multe ori intuiția îmi spune un lucru iar rațiunea un altul, rezultând decizii aparent iraționale, demne de comentat în privința modului de gândire. Hotărârea mea de a adopta un gen patentat cu apetență comercială și o entropie rar întâlnită face ca orice fel de frontieră să-și piardă importanța. Trăind cu intensitate orice emoție copleșitoare simt nevoia firească de a-mi contura certitudini, de a-mi ancora sufletul în comunitatea din care fac parte, cu normele ei riguroase de conviețuire socială și cu diversitatea curentelor de gândire și a opiniilor mai mult sau mai puțin speculative, apoteotice, radicale. Înțelegerea, maturitatea, discernământul și libera alegere pot duce cu certitudine la descifrarea rostului vieții noastre pământești.

Aceasta pentru că orice om dispune de capacitatea de a extrage fericirea mult dorită din simplele experiențe ale vieții. Starea de mulțumire și de edificare spre împlinirea spirituală depinde de eliminarea oricărei discrepanțe, inadvertențe și de multe ori, cum dăruim, nu de ceea ce avem în prezent, nu de cine știe ce gene matusalemice. Cu toții suntem dotați cu talente și capacități ascunse, care trebuie împărtășite cu generozitate din uriașa bază de date a subsonștientului. Când unitățile de gândire beneficiază de un suport astral favorabil se întregeste experiența de viață, dincolo de controverse privind evoluția, sub toate formele acesteia.

Doar astfel strădaniile omenești au fost păstrate de-a lungul timpului în reflecții filozofice sau inestimabile opere de artă, în pagini de literatură care au șansa uriașă de a edifica temeliiile binelui pentru toți.

TUR-RETUR

Am realizat faptul că ajunseseam la destinație în momentul în care ambulanța a fost parcată și conducătorul auto a întrerupt semnalele acustice și luminoase, oprind motorul acesteia.

– Acela este blocul, a rostit ambulanțierul arătând cu degetul spre imobilul cu zece etaje care se etala impunător în dreapta locului de joacă pentru copii.

– Să mergem, așadar, am zis deschizând ușa laterală pentru a ridica trusa de resuscitare.

– Care este motivul solicitării domnule doctor? m-a întrebat ambulanțierul curios.

– Oliviu, pe fișă scrie: „suspect decedat”. Cu toate acestea noi trebuie să luăm din autosanitară trusele și dispozitivele medicale necesare unei resuscitări în toată regula. Poate găsim acolo un pacient în comă profundă sau o afecțiune evolutivă spre un stadiu terminal. Există posibilitatea ca apelantul să se fi înșelat în privința adevăratei stări a suferindului. După cum ai constatat de atâtea ori, în meseria noastră ne confruntăm cu fel de fel de surprize, unele plăcute iar altele deloc.

– Dar ce vârstă are pacientul? a intervenit în discuție asistenta Preda după ce și-a agățat pe umăr electrocardiograful.

– Optzeci și cinci de ani. Eu am luat trusa de resuscitare și defibrilatorul. Văd că Oliviu are asupra sa trusa de consultații și tubul de oxigen.

Așadar... apartamentul se află la etajul 10. Să mergem...

– Înseamnă că blocul are lift, a spus ambulanțierul Oliviu Savu, activând printr-un buton închiderea centralizată a mașinii.

– Asta ar mai trebui, să nu funcționeze ascensorul, a izbucnit în râs Ofelia, asistenta echipajului.

– Oliviu, anunță te rog pe stația mobilă dispeceratul. Spune-le că am ajuns la adresa indicată, am rostit deschizând ușa blocului.

– Sigur, domnule doctor...

În doar câteva minute sunam la soneria apartamentului respectiv. Ușa s-a deschis la un moment dat și în prag și-a făcut apariția o doamnă distinsă, cu trăsături angelice, îmbrăcată integral în haine de culoare neagră. Lacrimi strălucitoare i se prelingeau pe obraji, fiind adevărate stigmatе ale constatării supremului definitiv. Mi-au atras atenția mâinile sale albe, părul negru probabil vopsit de curând și chipul său livid, copleșit de tristețe.

– Unde este? am întrebat-o gânditor.

În sufragerie, poftiți..., a spus doamna făcându-ne un semn discret să o urmăm.

Am zărit pe canapeaua încăperii o persoană vârstnică cu privirea ațintită spre tavan.

Aparatele noastre indicau faptul că bătrânul trecuse de peste o oră la cele veșnice. Rigiditatea era în curs de instalare. Am privit către doamna fără să rostesc vreun cuvânt.

– Știu, domnule doctor. Lucrez în Viena la Hartmannspital ca asistentă medicală. Sunt Evelina Wilhelm. Fiica pacientului pentru care ați fost solicitați.

– Condoleanțe, doamnă, am spus închizând cu palma dreaptă pleoapele defunctului. Observasem că își fixase ochii spre tavan, așteptându-și parcă resemnat sfârșitul.

– Mulțumesc, domnule doctor. Am apelat numărul unic de urgență pentru a se întocmi acel certificat de deces. Fără documentul respectiv nu-l voi putea înhuma creștinește.

- Nu astăzi, doamnă. Maine, la aceeași oră să apelați același număr de telefon. Va sosi un medic desemnat special pentru aceasta. Fiind sâmbătă mâine, va trebui să puneți pe masă deoparte, nota mea de constatare, rețete mai vechi înmânate în trecut tatălui domniei

voastre și mai ales aceste bilete de ieșire din spital. Trebuie să se elimine orice suspiciuni cu privire la cauza decesului. M-ar interesa dacă în ultima perioadă și-a neglijat sănătatea...

Presupun că vorbești des la telefon și că îi trimiteți periodic medicamente din Austria.

– Întocmai. Din păcate bietul tata nu acorda sănătății sale atenția cuvenită. A fost un om dedicat profesiei sale, talentelor native de care dispunea. Era saritor la nevoie când vecinii, prietenii sau colegii îi solicitau sprijinul.

Astăzi eu l-am găsit rece, părăsit de toți, abandonat de cunoscuți. În privința stării de sănătate, după cum ați concluzionat studiind multitudinea de documente, era cardiac, hipertensiv, dislipidemic, diabetic, cu afecțiunea aceea de care dumneavoastră știți foarte multe..., bronhopneumopatie cronică obstructivă, datorată fumatului.

– Da, în plus am remarcat un indice de masă corporală de peste 42 deci medicul său de familie l-a încadrat deja în categoria asiguraților cu obezitate morbidă. După opinia mea tatăl dumneavoastră cântărea peste 135 de kilograme.

– Așa este, domnule doctor, în plus s-a apucat de fumat în ultimii șapte ani. În ciuda apostrofărilor și a disperării mele. Spunea deseori că țigările îi mai „taie la propriu pofta de mâncare”.

După cum vedeți, luna trecută i-am trimis prin curier din Viena acel concentrator de oxigen. Cu siguranță că fumatul neîntrerupt i-a scurtat considerabil viața.

– Stimată doamnă, după ce am examinat atent întregul corp neînsuflețit consider că pot consemna în documentul aferent, acele date preliminare referitoare la o cauză a decesului.

După toate probabilitățile, tatăl dumneavoastră a încetat din viață din cauza unui infarct miocardic acut. Acesta a fost urmat cu certitudine de ruptura mușchiului inimii.

În aceste ciscumstanțe nimic și nimeni nu l-ar mai fi putut salva. Consider că nu există suspiciuni privind cauza decesului. Avea factori importanți de risc pentru boala coronariană ischemică.

Ați fost inspirată să-i aprindeți o lumânare la creștet.

– Degeaba, domnule doctor. Ar fi trebuit să îi aprindă cineva lumânarea atunci când trecea la cele veșnice. Va trebui să specific asta preotului parohiei de aici. A muri „fără lumină” impune o rânduială creștină aparte. Fără slujba firească ci...

– Cu siguranță că dumnealui vă va îndruma în această privință. Condoleanțe doamnă... Dumnezeu să-l ierte...

– Mulțumesc domnule doctor. Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească în pace! a mai spus femeia îndoliată cu glasul aproape stins.

– Înainte de a pleca, aș avea o curiozitate...

– Da, domnule doctor, a zis doamna Evelina.

– Era credincios?

– Credea în Bunul Dumnezeu dar nu participa întotdeauna la slujbele bisericii. Doar de Paști, de Crăciun și uneori duminica. Mi-a părut întotdeauna un om enigmatic, când blând, când coleric, sever, plin de zbucium și de frământări interioare. Comportamentul lui era ieșit din comun.

Probabil din această cauză a îmbrățișat acea profesie grea și plină de privațiuni.

Fire de artist, dintotdeauna a fost preocupat de propria sa imagine.

Își cizela comportamentul și atitudinea exersând în fața acelei oglinzi, încercând să-și amplifice calitățile native și să estompeze defectele, studiate cu minuțiozitate. I-a inspirat întotdeauna pe cei din jurul său, părând un om stăpân pe situație. Avea încredere nelimitată în propriile puteri. Era receptiv la opiniile celor din jur, fiind dedicat profesiei îmbrățișate încă din adolescență. Era permanent preocupat de nevoile apropiaților dar și de cadrul social.